

ROODKAPJE EN DE WOLF.

EENE VERTELLING.

I.

De heer Wulvers moest met zijne vrouw naar Wiesbaden, om daar minstens drie weken te blijven. Zeer aangenaam was dit voor hem niet, daar hij, aan het hoofd van een groot handelskantoor staande, moeilijk uit zijne zaken kon, maar de nood was hem opgelegd. Hij had eene zwakke vrouw, die veel leed aan bijna ondragelijke hoofdpijn, en nu had de dokter gezegd, dat verandering van lucht en een verblijf aan bovengenoemde badplaats haar wellicht goed zouden doen. Maar behalve zijne handelszaken waren er nog andere bezwaren, die eerst overwonnen moesten worden, wilde hij met zijne vrouw die reis ondernemen. Hij had drie kinderen, twee meisjes van acht en zes jaren en een zoontje van tienjarigen leeftijd. En dit drietal, hoe gaarne hij het ook deed, kon hij niet medenemen. Zij zouden zijne vrouw te veel zorg baren en wellicht lastig worden, vooral Rudolf, die aan dit euvel dikwijls mank ging. Zijne vrouw mocht door niets worden gestoord en moest zooveel mogelijk alle geraas en geruisch vermijden. Gelukkig waren er twee zusters van mevrouw Wulvers, die zich bereid verklaarden ieder een meisje bij zich te nemen, zoodat de moeder althans van deze zorg kon ontlast worden. Maar nu bleef Rudolf over. Waarheen met dien jongen, zoo levendig van aard, zoo woelziek en veranderlijk van humeur, een jongen met een eigenzinnig hoofdje en lastige gebreken? Ook voor hem kwam er een uitweg. Een jaar te voren had de

familie Wulvers een paar zomermaanden doorgebracht op een dorp, en bij die gelegenheid kennis gemaakt met boer Wolters, die eene knappe boerderij bezat en een flink man was. Tot dezen had de heer Wulvers in scherts gezegd, dat het misschien goed zou wezen, als Rudolf eens een paar weken bij hem kon doorbrengen, om frissche lucht te genieten en zich met het boerenbedrijf bekend te maken, daar het nuttig is voor een jongen alles te leeren wat hem op lateren leeftijd te pas kan komen. Toen de heer Wulvers dit zeide, verzuimde hij ook niet den boer de min goede eigenschappen van zijn zoontje mede te deelen, waarop Wolters met een glimlach antwoordde: »Nu, als het eens gebeuren mocht, dat u den jongenheer een paar weken aan ons wenschte toe te vertrouwen, breng hem dan maar gerust hier. Hij zal het niet kwaad bij ons hebben. En wat zijn lastig humeur betreft, ik zal er wel wat op vinden, om hem daarvan te genezen. Jongens zijn gewoonlijk lastiger dan meisjes. Ik weet het wel niet uit ondervinding, daar God mij geen zoon gegeven heeft, maar ik heb 't wel eens van dezen of genen gehoord en ook gezien. Mijne beide dochttertjes zijn van goeden aard, en vooral Anna, de oudste, is, al zeg ik het zelf, een lief kind, dat zich zeker wel met uw zoontje zal bemoeien, als het gebeurt, dat hij hier komt.»

Dit gesprek herinnerde zich de heer Wulvers, toen hij voor de vraag stond: waar met Rudolf te blijven? Hij besloot er met zijne vrouw over te spreken, en de uitslag

was, dat goed gevonden werd Rudolf naar den Meezenhof — dus heette de boerderij — te zenden, zoo de boer nog genegen was hem in huis op te nemen. De heer Wulvers schreef hem een brief, deelde daarin zijn voornemen mede hem eerstdaags Rudolf te brengen, — zoo dit goedgekeurd werd, — en werd niet teleurgesteld. De boer antwoordde kortweg: Breng hem maar; hij zal het niet kwaad bij ons hebben.”

Drie dagen later begaf zich de heer Wulvers met zijn zootje naar den Meezenhof. Boer Wolters haalde hen van 't station af met zijn wagen, zorgde voor Rudolfs koffer en bracht hen naar de boerderij. Rudolfs vader kon echter slechts een paar oogenblikken hier vertoeven en toen hij van zijn zoon afscheid genomen en het hem zeer op het hart gedrukt had zich behoorlijk te gedragen, bedenkende welk een smart het voor de kranke moeder zou zijn, wanneer er klachten over hem kwamen, sprak hij nog even met den boer en herinnerde hem wat hij onlangs over zijn zoon gezegd had.

„Stel u gerust,” zeide Wolters, die niet vele woorden gebruikte. „Hij zal 't goed bij ons hebben en voor 't overige laat mij maar zorgen.”

II.

Rudolf was dus op de boerderij en het beviel hem daar uitmuntend. Geen wonder ook. Alles was daar nieuw voor hem, althans geheel anders dan in de stad en in het ouderlijke huis. In de stad waren er geene groene weiden vol bloemen; daar was geen bosch, verlevendigd door duizenden vogeltjes, die den ganschen dag hunne zangen deden hooren; daar waren geene slooten, waarin de kikkers vroolijk sprongen en hem 's avonds op hun rikkekikkik vergastten, en 's morgens dit lied herhaalden; daar waren geen kalveren, die zulke allerkoddigste sprongen konden maken, en ook geene veulens, die hunne moeder naliepen en soms met vier pooten tegelijk de lucht ingingen. En hoe frisch, hoe lekker was het daar buiten, terwijl in de stad de grachten alles behalve met eau-de-cologne gevuld waren.

't Is waar, het huis van zijn ouders was veel mooier en netter ingericht dan dat van den Meezenhof, maar bij boeren zit de rijkdom niet in maar buiten hun huis. Toch waren er op Meezenhof een paar mooie kamers, en vooral het kamertje, voor Rudolf bestemd, was zeer zindelijk en netjes. Tehuis sloop de knaap in een ledikant met fraaie gordijnen omhangen, en hier moest hij zich in een bedstede behelpen, die bij dag met twee deuren was toegesloten. Bovendien was die bedstede zoo hoog, dat hij er met een optrapje moest inklimmen, maar als hij er eenmaal in lag, dan lag hij daar als een prins tusschen de dekens. Toen hij er voor de eerste maal in wilde, stond de boer naast hem.

„Zie er maar niet tegen op als tegen een berg,” zei de boer, die veel hield van spreekwoorden, „men komt niet zonder klimmen in de hoogte en vroeg gewend, oud gedaan.”

Rudolf lachte, steeg het optrapje op, nam een sprong en . . . lag er weldra in, warm en lekker.

„Zie zoo,” zei Wolters, „slaap nu maar goed. Droom van de ladder Jakobs, maar onthoud er bij, dat niet alle ladders tot aan den hemel reiken.”

Het eten viel Rudolf nog al meê. Van liflafjes waren ze op den Meezenhof niet tehuis. Hij kreeg stevigen kost, en nu en dan bakte de boerin, — eene goedgehartige vrouw, — voor hem een pannekoek met kersen er in, die hem overheerlijk smaakte. En dan dat lekkere brood! 't Was eigen baksel. Grof en bruin, zooals het van den molen komt. Ik verzeker u, dat Rudolf er van smulde en geen kruimeltje op zijn bord achterliet.

De boer zag dit met genoegen. „De jongen moet er van groeien,” zei hij. „Hij is een magere scharminkei en veel te klein voor zijne jaren. Dat komt van de luchtige en schrale stadskost. Wij houden van een stuk spek, en Rudolf moet zich er aan wennen. 't Kan wel eens gebeuren, dat een aardappel glazig is en de knollen wat voos zijn. De stadslui zouden er hun neus voor optrekken, maar wij zijn zoo fijnproevig niet en denken: Vieze varkens worden niet vet.”

Dat Rudolf wat klein was voor zijn leef-

tijd, was volkomen waar. Overigens was hij een vlug en aardig kereltje en in de eerste dagen gevoelde hij zich hier zeer prettig tehuis. Het scheen dat hij al zijne onbebelijkheden en booze luimen in de stad had gelaten; althans, hij had er nu geen tijd voor, om ze voor den dag te laten komen.

't Was voor hem een groot genot met den boer of een der knechts tegen den avond naar de wei te gaan, om de koeien te zien melken. Hij had dit nooit gezien. In de stad kwamen geen koeien, dan bij den slager, die met de koeien wel iets anders deed dan ze te melken. En wat een pret! 't Was juist hooitijd. Hij mocht het hooi bij elkander harken en op een hoop zetten, waarbij het zweet hem van 't voorhoofd gutste.

»Dat is niemendal,» zei de boer, wanneer hij zag, dat Rudolf zich de druppels afwischte: »'t luie zweet komt er uit. Op zweet door arbeid verkregen, Geeft God een hemelzegen.»

En dan met den hooiwagen van het land naar huis te rijden! Dat was voor Rudolf grooter genot, dan wanneer hij met zijne ouders en zusters in een mooi rijtuig door de stad reed. Kwam hij dan van het hooiland te huis, dan woei hem de geurige damp der spekpannekoeken toe, waarvan hij smulde, alsof hij bij ons koninginnetje aan tafel zat.

Met de beide meisjes was hij spoedig goede maatjes. Vooral met Anna, die waarlijk een lief meisje was. Zij had hem geholpen bij het uitpakken van zijn koffer, die goed voorzien was van allerlei speelgoed: een bouwdoos, een groote legkaart en eenige puzzles; ook prentenboeken, een mooie verfdooos met penseelen en een schetsboek om daarin te teekenen, — kortom vele dingen waarover Anna en Keetje verbaasd waren, want veel speelgoed kwam er op den Meezenhof niet.

Tusschen licht en donker zaten de drie kinderen wel eens bij elkander en dan vertelde Anna allerlei sprookjes, die zij van eene meue gehoord had, onder anderen het sprookje van Roodkapje. Rudolf kende dit wel, maar geloofde niet, dat het ooit gebeurd was.

XII.

»Papa,» zeide hij, »heeft mij dat sprookje uitgelegd, en ik zal het jullie wel eens vertellen.»

Anna en Keetje, die veel van vertellingen hielden, drongen er bij hem op aan, dat hij het nu maar moest doen, en hij zou het ook gedaan hebben, maar juist in dit oogenblik werd Anna door hare moeder geroepen.

Rudolf zou 't echter later vertellen, maar op eene wijze, zooals hij nooit gedacht had het te doen.

III.

Tot dusver was het schoon weêr geweest en de boer had zijn hooi droog in de schuur, op zolder en hooimijt geborgen, maar eensklaps sloeg het weêr om. 't Begon hard te waaien, en toen de wind zich legde, viel de regen in stroomen neer, dag aan dag.

Nu was de pret voor Rudolf uit. Hij kon nu niet meê naar de wei gaan, of in den boomgaard rond zien naar een vergeten kers of naar peren, die reeds begonnen te rijpen. Er was geen denken aan, om met Anna en Keetje in het bosch te wandelen, daar samen spelletjes te doen, blauwbessen te zoeken of naar het gezang der vogels te luisteren. Alles was nat van den regen, en 't zag er buiten zoo triestig uit, alsof de geheele natuur treurde.

»Ik heb het wel gedacht,» zei Wolters. »Als de zwaluwen laag vliegen komt er regen, en 't spreekwoord is waar: Zuidwest, Regennest. De wind is in 't Zuiden, en zoo lang die aanhoudt, komt er geen verandering.»

»Dat vind ik niet prettig,» zei Rudolf, die door den regen knorrig geworden was. »Ik wou dat het altijd mooi weer was. Wat heb ik aan zoo'n regen!»

»Daar spreek je nu al heel dom, jongeheer!» zei de boer. »Zou je denken, dat God voor jou alleen het weer bestelde? Neen, God weet best wat ieder toekomt en dat wind en regen ons dienstig zijn. Denk er echter aan: Na regen komt zonneschijn.»

»Dat kan nog zoo lang duren,» meende Rudolf, »en ik begin mij te vervelen. Ik weet niets te doen.»

20

»Niets te doen! Hoe is 't mogelijk. En je hebt een kast vol speelgoed meegebracht. Bouw eens een huis van je blokken.»

»Dat is zoo vervelend.»

»Wel, teeken dan eens wat! Ik heb laatst gezien, dat je 't kalf nageteekend hebt, dat Harmen de knecht naar de wei bracht. Teeken nog eens zoo'n kalf, of een koe, of geit. Wat je wilt. Je behoeft je niet te vervelen.»

»Ik heb er geen lust in. 't Is de schuld van den naren regen.»

»Gekheid! Verbeelding!» zei de boer. »De schuld ligt niet aan den regen, maar aan je zelf. Een jongen moet zich niet door een beetje regen van de wijs laten brengen. Regen is een gave Gods en moet ons niet uit ons humeur maken. Kom, doe wat nuttigs, en Anna zal je wel helpen en Keetje ook, niet waar meisjes?»

De meisjes antwoordden toestemmend, maar Rudolf was knorrig.

»Ik heb geen lust,» zei hij, »en 'k heb nergens zin in.»

»Daar zeg je weer wat, dat je niet volhouden kunt,» zei Wolters. »Stel eens, dat mijne vrouw hier komt, met een lekkeren schotel vol pruimen. Wat dan?»

»Dan zou ik dadelijk toetasten,» bromde Rudolf.

»Heb ik 't niet gedacht!» riep de boer uit. »Hij is wel klein, maar dapper in den schotel.»

Deze woorden brachten Rudolf nog meer uit zijn humeur, en toen de beide meisjes al het speelgoed uit de kast gehaald en op de tafel gezet hadden, om hem uit te noodigen daarmede te spelen, schoof hij alles op zij en zei:

»Voor mijn part kan al dat speelgoed weggestopt worden. Ik wil er niet meê spelen, — nooit meer!»

»En meen je dat?» vroeg Wolters ernstig.

»Ja,» antwoordde Rudolf kortaf.

»Best,» zeide de boer. En zich tot Anna wendende, hernam hij: »Haal mij een grooten handdoek.»

Anna begreep niet waartoe die handdoek moest dienen, maar als eene gehoorzame dochter volbracht zij vaders bevel, haalde dit voorwerp en gaf het haar vader, die nu

den doek op de tafel uitspreidde, en al het speelgoed, stuk voor stuk, benevens boeken, prenten, schetsboek, potlood, papier, kleuredoos, alles en alles op den handdoek lei, de beide einden samenknoopte, en nu tot Rudolf zei:

»Zoo jongeheer, je zegt: je wilt er nooit meer mee spelen. Ik houd me aan je woord, en zal nu al dat speelgoed in mijn kast bergen met den sleutel op slot, en je het niet teruggeven, voordat je ten eerste beter gemutst bent, en ten anderen, totdat je me een teekening kunt toonen, die je zelf maakt hebt, van een os, of een koe, of een hond, of welk beest dat je wilt. Je papa heeft me gezegd, dat je soms slecht van humeur en eigenzinnig kunt zijn, en toen heb ik hem in 't oor gefluisterd: »Ik zal hem dat wel afleeren. 't Spreekwoord zegt: Geen wonde zoo kwaad, of er is nog wel raad. En als hij niet naar mijn raad wil luisteren, dan moet hij maar hebben wat er op zit.»

Wolters nam het pak op en ging er de kamer mede uit. Rudolf deed alsof hij het niet zag, zette zijn elleboog op de tafel en keek zoo nijdig als een spin, in weerwil van al de vriendelijke woordjes, die Anna hem influisterde.

IV.

Een paar dagen gingen voorbij. Maar 't waren geen aangename dagen. Buiten regende het, en in huis was alles triestig. De vroolijkheid scheen geweken te zijn. Bijna niemand sprak een woord. De boerin was neerslachtig. Het hinderde haar dat Rudolf aan zijn booze luimen had toegegeven en gaarne zou zij hem toegesproken en hem gezegd hebben den boer een goed woord te geven en schuld te belijden, maar Wolters had het haar verboden. »De jongeheer moet maar in zijn eigen vet gaar koken,» zeide hij. »Die niet hooren wil moet voelen, en die een koppig hoofd wil wasschen, verspilt maar zijn tijd, en water, en zeep. De jongeheer moet leeren zich te buigen. Ik heb het zijn vader beloofd en mag dus niet toegeven.»

Rudolf voerde niets uit. Hij zat maar bij

het venster en tuurde naar de regendrop-pels, die langs het kozijn vielen. Hij kwam niet van zijn plaats, tenzij hij geroepen werd om te eten, en als hij aan tafel zat, sprak hij geen enkel woord en scheen geen eetlust te hebben. Als hij oprecht ware geweest, zou hij flink hebben gegeten, want hij had honger als een paard, en de boerin had er voor gezorgd dat zijn lievelingsgerecht opgedischt werd. Maar hij wou niet eten, en wilde hierdoor Wolters ergeren, die gezegd had, dat hij wel klein was, maar . . . dapper in den schotel. 't Was kinderachtig van hem, maar zijn koppige jongens en meisjes niet kinderachtig?

Soms rees er een stem in hem op: »Bestrijd je booze luimen! Ga naar den boer, geef hem de hand, zeg hem dat het je leed doet en dan is alles over en keert de vreugde in huis terug. Dan kunt ge weer met de meisjes spelen, wat teekenen en dan zult ge je veel gelukkiger gevoelen.» Maar hij wilde aan dien goeden raad geen gehoor geven, althans nog niet. Er moest iemand komen, die hem een stootje gaf. En die iemand kwam ook.

Aldus gingen er twee onprettige dagen voorbij.

Den dag daarop moest Wolters met zijn vrouw reeds vroeg naar de stad. Hij drukte het Anna op 't hart goed op 't huis te passen en gaf haar een wenk, dien zij wel begreep. Toen vader en moeder lang weg waren, gingen Anna en Keetje naar de keuken, en Rudolf, wien 't verveelde zoo alleen te zitten, volgde haar naar dat vertrek, zette zich op een stoel en keek toe, wat de beide meisjes deden.

Een kwartiertje later was Anna met haar werk klaar, en in dat kwartiertje was haar iets in gevallen, dat wellicht Rudolf aan het praten kon brengen en waardoor aan vaders wenk voldaan kon worden. Het hinderde haar zoo, dat de jongeheer zoo stroef was en geen boe of ba wilde zeggen.

Maar misschien zou 't volgende middel helpen.

»Keetje,» zeide zij tot hare zuster, »wil ik je eens het sprookje van Roodkapje vertellen?»

Tevens knipte zij veelbeteekenend met de oogen, wat voor Keetje een wenk was, om toe te stemmen.

»Graag,» antwoordde Keetje.

De beide zusters namen plaats op een houten kist bij de keukentafel, terwijl Rudolf op zijn stoel bleef zitten en in het vuur staarde, alsof hij van daar een middel verwachtte tegen zijn booze luimen.

»Er was eens een meisje,» begon Anna, »die een rood mutsje droegen daarom Roodkapje werd genoemd. Op zekeren dag had hare moeder wafeltjes gebakken en lei er zes van in een mandje, die Roodkapje naar hare grootmoeder zou brengen. Roodkapje nam het mandje in den arm en ging heen. Onderweg moest zij een groot bosch door en daar kwam haar een wolf tegen, die haar vroeg: waar zij heen wilde? Roodkapje zei hem, dat zij naar hare grootmoeder ging, om haar wafeltjes te brengen en vertelde meteen waar die grootmoeder woonde. Nu liep de wolf weg, ging regelrecht naar het huisje waar de oude vrouw moederziel alleen woonde, klopte aan, en op de vraag van grootmoeder wie daar was, zei de wolf dat hij Roodkapje was, die haar wafeltjes kwam brengen. Toen zei grootmoeder dat zij maar binnen moest komen. Dit deed de wolf en toen hij in de kamer kwam, viel hij op de oude vrouw aan en at haar op, waarop hij in het bed ging liggen en grootmoeders nachtmuts over zijne ooren trok.

Intusschen had Roodkapje haar weg voortgezet, maar niet zoo heel vlug. Zij zag zoovele mooie bloempjes in het bosch en er vlogen zoovele fraaie kapelletjes, dat zij haar tijd verkwistte met bloempjes te plukken en kapelletjes te vangen. Eindelijk kwam zij bij grootmoeders huis en klopte aan.

»Wie is daar?» vroeg de wolf, die in bed lag.

Roodkapje dacht dat grootmoeder dit vroeg en antwoordde: »Grootmoeder, ik ben het, ik Roodkapje. Ik kom om u wafeltjes te brengen.»

»Goed,» zei de wolf, »kom maar binnen; zet de wafeltjes op tafel en leg je bij mij in bed.»

Argeloos als Roodkapje was, deed zij dit.

Maar toen zij naast de gewaande grootmoeder in bed lag, vond zij haar toch heel anders als vroeger. Wel had grootmoeder hare nachtmuts op, maar hare oogen en hare tanden waren zoo groot — zóó groot, veel grooter dan grootmoeders oogen en tanden.

»Grootmoeder,» zei Roodkapje, »wat heeft u groote oogen!»

»Dat is om goed te kunnen zien,» antwoordde de wolf.

»Grootmoeder — grootmoeder! Wat heeft u groote tanden!» zei Roodkapje.

»Die zijn om je op te eten!» riep de wolf, die nu eensklaps opsprong en het arme Roodkapje verscheurde.

Rudolf had eerst gedaan alsof het sprookje hem niets aanging; hij bleef stijf en strak voor zich heen kijken, maar toen Anna aan het slot was gekomen, kon hij zich niet langer inhouden.

»Zoo is 't nooit gebeurd!» riep hij uit, tot vreugde van Anna, die nu merkte dat het ijs gebroken was en de koppigheid ten einde liep. »Zoo is 't niet gebeurd! Pa heeft 't mij heel anders verteld.»

»Hoe dan?» vroeg Anna.

»Ik ben eigenlijk te kwaad om het te vertellen,» zeide hij.

»Toch niet kwaad op ons?» vroeg Anna.

Neen, dat was hij niet. En daar Anna voortging met hem aan te moedigen, begon hij:

»Weet je wat pa gezegd heeft? Roodkapje heeft nooit zulk een ontmoeting met een wolf gehad. Wel loerde de wolf op haar in het bosch, maar toen hij op haar wilde aanvallen, zonder dat zij hem zag, kwam er plotseling een koe, die zich wreken wou op den wolf, omdat hij haar kalf had verslonden, en juist toen de wolf op haar aanviel, stiet de koe hem met hare groote horens in de ribben en maakte hem dood.»

»Dat begrijp ik niet goed,» zei Anna. »Als je 't ons eens uitteekende, dan zouden wij 't beter kunnen vatten, niet waar Keetje?»

Zij gaf hare zuster weer een knipoogje.

Anna had het best begrepen, maar zij wilde Rudolf aan het teekenen zetten. Dan zou er meer levendigheid in hem komen;

zijne booze luimen zouden overgaan en . . . de voorwaarden van haar vader vervuld worden.

»Uitteekenen! Uitteekenen!» riep Rudolf uit, hoewel nog steeds op knorrigen toon.

»Ja, waarom niet?» vroeg Anna. »Je bent zoo'n knappe teekenaar. Ik heb laatst je teekenboek gezien. Wat stonden daar allemaal mooie teekeningen in van koeien, paarden, geiten, boomen en bloemen. 't Zal je dus niet veel moeite kosten eventjes te teekenen wat je ons verteld hebt. Dan begrijpen wij het beter, niet waar Keetje?»

Rudolf had niet het minste vermoeden, dat hij door de schalksche Anna beetgenomen werd. Hare lieve en zachte woorden hadden echter eene wonderlijke uitwerking op hem.

»Ik wil het wel teekenen,» zeide hij, »maar hoe kan ik het doen? Je vader heeft al mijn teekengerij ingepakt en weggesloten. Ik heb papier noch potlood. Hoe zal ik het dan teekenen?»

Anna had hierop niet gerekend. Zij bedacht zich een oogenblik en zei toen:

»Ik weet goeden raad. Op den haard liggen stukjes houtskool. Als je daar nu een stukje van nam en daarmee op den muur alles teekende, om het ons duidelijk te maken. Hoe zou je dat vinden?»

Rudolf keek eens naar de stukjes houtskool en ook naar den muur. Hij moest zeggen, dat het een goede inval was van Anna.

Hoe langer hoe meer week de booze luim van hem, en vlug als hij was, klom hij op den stoel, teekende eerst een wolf en een kalf, en toen hij daarmee gereed was, ging hij op zijne teenen staan en begon de koe te teekenen.

»Zie je,» zeide hij, »dat zijn hare horens. . . .

In dit oogenblik ging de keukendeur open en binnen trad boer Wolters, die, zonder dat de kinderen hem zagen, een paar tellens bleef staan, glimlachte toen hij Rudolf aan het teekenen zag, en zich daarop zachtjes verwijderde, om een oogenblik later terug te keeren met het speelgoed, dat in den handdoek geknoopt was en door hem stilletjes op de tafel werd gelegd. Zijne vrouw kwam achter hem aan met een mandje vol

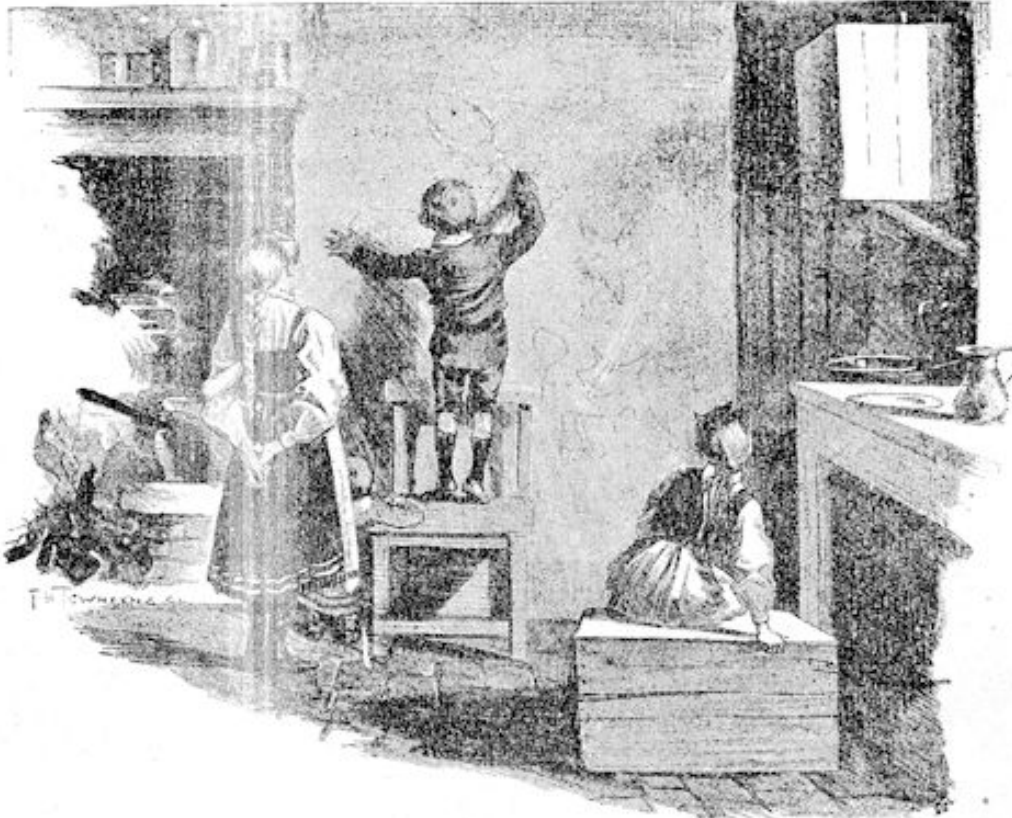
rijpe peren, en men kon 't haar aanzien, dat zij blijde was over 't geen zij zag.

»Welzoo!» zei Wolters glimlachend, »zijn dat de horens! Nu, ik moet zeggen, je verstaat de kunst van teekenen wel, jongeheer.»

Rudolf keerde zich haastig om en wilde eerst een stuursch gezicht zotten, maar toen hij het guiterige oog, en den glimlach van den boer en de roodwangige peren zag, die

Tegenover zoovele goed- en gulheid was Rudolf niet bestand. Hij sprong van den stoel, omarmde den boer en gaf der boerin zulk een hartelijken zoen dat er de keuken van weergalmde.

»Ik moet toch zeggen, dat je 't knap hebt geteekend,» ging de boer voort, de teekening op den muur nader beziende. »Die koe staat er netjes op, en daar 't spreekwoord zegt:

... dat zijn hare horens ...

de boerin hem toonde, werd hij heelemaal anders. Hij schaamde zich.

»Kom maar van je hoogte af!» riep hem de boer toe. »Ik kan wel aan je neus zien, dat je berouw hebt over..... maar ik wil geen verwijt doen. Ik ben voldaan. Ik zie dat je nu niet zoo'n malcontenterig gezicht meer hebt als gisteren en eergisteren, en dat je flink geteekend hebt. Nu houd ik ook mijn woord. Daar is je speelgoed terug.»

»En hier is een mandje met peren!» zei de boerin, ze hem toereikende.

dat men geen oude koeien uit de sloot moet halen, zal ik van 't voorgevallene zwijgen... En is dat de wolf? Mooi geteekend! Maar toch een leelijk beest. Hij verslindt alles wat hij pakken kan, en hij ruit wel van baard, maar niet van aard. Hij pakt alles beet wat hij krijgen kan en denkt: beter wat dan niets en hapt naar een mug. Zulk een verslinder als de wolf is, is ook de zonde die in ons hart woont. Geeft men haar toe, dan verleidt zij ons van 't kleine tot het groote, van de kleine misdaad tot het gruwelijkste bedrijf. Daarom is 't goed, dat men

den wolf geen toegang geeft tot ons hart, en is hij er eenmaal in, dan moeten wij hem spoedig daaruit verdrijven, waartoe God ons de kracht en den wil zal geven, zoo wij 't ernstig begeeren Doch nu genoeg. Je hebt er zelf het meeste verdriet van gehad zoo overstuursch en koppig geweest te zijn, en je zult wel zorgen, dat 't niet weer gebeurt en je niet toelaat, dat booze luimen je beheerschen Kom, ga nu maar met de meisjes naar de huiskamer. Anna zal je wel een paar peren schillen en daarmede is de zaak uit!"

Van dat oogenblik af bestreed Rudolf zijne luimen, en wanneer de boer begon te mer-

ken, dat er iets haperde, dan fluisterde hij hem toe: »Denk aan den wolf."'

Dat Anna de lekkerste peren kreeg, behoef ik u niet te verzekeren. Eigenlijk had hij het ook aan haar te danken, dat alles bij en in hem zoo heelemaal anders geworden was. Hij bracht verder nog recht gelukkige en blijde dagen door op den Meezenhof, vooral toen het ophield met regenen en de zon over de velden scheen. Een week later kwam zijn vader hem halen; vertelde hem, dat de reis naar Wiesbaden zijne mama goed had gedaan, en toen hij den baas vroeg: hoe of zijn zoon het gemaakt had, gaf deze ten antwoord: »Hij heeft het niet kwaad bij ons gehad en ik heb hem, met Gods hulp, van zijne luimen genezen."'

HET VOGELTJE EN DE ERWT.

EEN SPROOKJE.

Er was eens een vogeltje, dat een dikke erwt vond. Daar die erwt te groot was om in ééne hap opgehapt te worden, bracht het vogeltje haar naar den molenaar, met verzoek die erwt te willen splijten. Dit gebeurde ook. Maar bij ongeluk bleef de eene helft van die erwt in de reet van een plank zitten, en de molenaar kon ze er niet uitkrijgen zonder de plank stuk te maken, 't geen hij niet doen wilde.

Toen ging het vogeltje naar een timmerman en droeg hem op de plank door te

zagen. Maar de timmerman meende, dat het de moeite niet waard was zooveel omhaal te maken voor een halve erwt, en deed het niet.

Daarop begaf zich het vogeltje regelrecht naar den koning en smeekte hem den timmerman te straffen, omdat hij geweigerd had de plank door te zagen. Maar de koning hield veel van den timmerman en wilde hem om zoo'n kleinigheid niet bestraffen.

Nu ging het vogeltje naar de koningin en verzocht haar bij den koning een goed woord te doen. Maar de koningin had daar geen lust in en wilde om een halve erwt de tusschenkomst van den koning niet vragen.

Terstond zocht nu het vogeltje de slang op en droeg haar op de koningin te bijten. Maar de slang weigerde dit te doen, omdat de koningin haar nooit eenig kwaad had gedaan.

Thans vloog het vogeltje naar den stok en zei: »stok, sla de slang dood!" Maar de stok weigerde, en meende dat de slang geen straf had verdiend.

Vervolgens ging het vogeltje naar het